

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **X. N. T.**, zastoupeného JUDr. A. N., obecnou zmocněnkyní, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 10. 2010, čj. CPR-9197-2/ČJ-2010-9CPR-C220,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 17. 12. 2009, čj. CPUL-08872-7/CI-2009-044063-18, zrušila Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorát cizinecké policie Ústí nad Labem, Skupina povolování pobytu, detašované pracoviště Teplice, podle § 46 odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platnost povolení žalobce k dlouhodobému pobytu na území České republiky a současně mu stanovila lhůtu k vycestování; dospěla totiž k závěru, že žalobce neplní účel, pro který mu bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, tj. podnikání.

Rozhodnutím Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 10. 2010, čj. CPR-9197-2/ČJ-2010-9CPR-C220, bylo žalobcovo odvolání jako opožděné zamítnuto. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo doručeno opatrovníku; žalobci bylo doručeno prostřednictvím veřejné vyhlášky a způsobem umožňujícím dálkový přístup dle § 25 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Jelikož nebylo v patnáctidenní lhůtě ode dne doručení rozhodnutí podáno odvolání, nabylo toto rozhodnutí právní moci dne 20. 1. 2010. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání dne 14. 6. 2010.

Žádosti žalobce o určení dne doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně na den 31. 5. 2010 nebylo podle § 24 odst. 2 a § 41 odst. 6 správního řádu vyhověno. Jelikož bylo odvolání žalobce podáno po zákonem stanovené lhůtě, odvolací správní orgán jej zamítl. Odvolací správní orgán dále neshledal předpoklady pro přezkumné řízení, obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že jej správní orgán bezdůvodně považoval za osobu neznámého pobytu. Poté, co byla správnímu orgánu vrácena zásilka obsahující oznámení o zahájení správního řízení jako nedoručená s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý, učinil správní orgán bez dalšího závěr o tom, že žalobce je neznámého pobytu, přičemž nebyla provedena žádná kontrola, dotaz na ubytovatele, pokus o doručení správním orgánem, či ověření správnosti sdělení pošty. Následně správní orgán I. stupně ustanovil žalobci usnesením opatrovníka. Z usnesení však není zřejmé, na základě čeho dospěl správní orgán k závěru, že nejsou důvody pro obavu, že opatrovník nebude řádně hájit zájmy opatrovance. Pochybnosti o jeho nestrannosti vzbuzuje skutečnost, že si opatrovník přebíral zásilky osobně na Inspektorátu cizinecké policie, a byl tedy v úzkém kontaktu s policií. Veškerá korespondence měla být žalobci zasílána na jeho adresu a uložena s tím, že by pak měl mít žalobce s ohledem na jeho pobyt v cizině v období 12/2009 – 1/2010 právo domáhat se určení neplatnosti doručení rozhodnutí nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena. Návrhu žalobce na určení dne doručení rozhodnutí dnem oznámení rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vyhověno. K plnění účelu pobytu žalobce uvedl, že dne 30. 8. 2009 zaniklo uplynutím doby platnosti jeho živnostenské oprávnění, protože kolega žalobce, který pro něj zařizoval záležitosti na úradech, zapomněl na živnostenský úřad předložit doklad o pobytu. Žalobce o zániku živnostenského oprávnění nevěděl, byl zapsán v obchodním rejstříku a podnikal. Žalobce zánik živnostenského oprávnění zjistil až při změně místa podnikání a okamžitě si vyřídil nové. Žalobce dále namítal, že se orgán druhého stupně k okolnostem uvedeným v odvolání nevyjádřil, omezil se pouze na konstatování, že neshledal důvody pro přezkumné řízení, obnovu řízení nebo vydání nového rozhodnutí. Vady prvoinstančního řízení byly takového charakteru, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a na jeho správnost. Přezkoumat rozhodnutí dle § 94 a násl. správního řádu měl orgán druhého stupně i v případě opožděného odvolání. Žalobce proto navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě shrnula průběh správního řízení, odkázala na závěry vyslovené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Žaloba není důvodná.

Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. došlo s účinností od 1. ledna 2011 ke změně věcné příslušnosti ve věcech povolení k dlouhodobému pobytu. Namísto Policie České republiky, oblastních ředitelství služby cizinecké policie je k řízení v prvním stupni příslušné ministerstvo vnitra. Nadřízeným orgánem ve věcech, v nichž ministerstvo vnitra rozhoduje v prvním stupni, je dle § 170a zákona o pobytu cizinců Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Pasivně legitimovaným subjektem se tudíž dle § 69 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) ze zákona stala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Správní orgán nepochybil, když považoval žalobce za osobu neznámého pobytu, a z tohoto důvodu mu ustanovil opatrovníka. Správní orgán se pokusil žalobci doručit oznámení o zahájení správního řízení na adresu jeho hlášeného pobytu, nicméně pokus o doručení byl neúspěšný. Vzhledem k nerespektování povinnosti žalobce hlásit změnu místa svého pobytu

dle § 98 odst. 3 zákona o pobytu cizinců správní orgán v souladu se zákonem vyhodnotil žalobce jako osobu neznámého pobytu, neboť žalobce byl na hlášené adrese neznámý a jiné místo žalobcova současného pobytu nebylo známo. Nelze opomenout ani odpovědnost žalobce za to, aby v místě svého hlášeného pobytu umožnil doručování zásilek (například uvedením svého jména a příjmení na poštovní schránku, kam mu mohou být písemnosti vhozeny) a zajistil jejich přebírání; oznámení o zahájení správního řízení totiž bylo žalobci doručováno v říjnu 2009, tzn. v době před jeho pobytem v cizině. Překážka při doručování tedy vznikla zaviněním žalobce. Námitka žalobce spočívající v tvrzené neaktivitě správního orgánu ke zjištění pobytu žalobce je neopodstatněná, neboť jak již soud uvedl, primární povinnost svědčila žalobci, který byl povinen každou změnu místa pobytu hlásit příslušným orgánům.

Ustanovení opatrovníka podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu bylo, s ohledem na zajištění ochrany práv žalobce a hájení jeho zájmů, důvodné. Ode dne svého ustanovení opatrovník zastupoval žalobce v řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu – nahlížel do spisu, byly mu doručovány písemnosti. Z formulace, že správní orgán neshledal skutečnosti odůvodňující obavu, že opatrovník nebude řádně hájit zájmy opatrovance, je patrné, že správní orgán postupoval v souladu s § 32 odst. 4 správního řádu a posoudil osobu opatrovníka jako osobu vhodnou k hájení práv opatrovance. Pochybnosti o nestrannosti opatrovníka nejsou důvodné, jelikož se žalobce omezil na obecná konstatování. Z pouhé skutečnosti, že si opatrovník osobně přebíral písemnosti u správního orgánu, nelze dovozovat pochybnosti o nestrannosti opatrovníka.

Soud se ztotožnil se závěrem žalované o opožděnosti podaného odvolání, poněvadž z žalobou napadeného rozhodnutí jsou zřejmé důvody, jež ji k zamítnutí odvolání vedly. Lhůta k podání odvolání činí 15 dnů ode dne jeho doručení rozhodnutí. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo opatrovníku doručeno dne 4. 1. 2010. V zákonné lhůtě nebylo podáno odvolání, a rozhodnutí tak nabylo právní moci dne 20. 1. 2010. Odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce dne 14. 6. 2010, tedy po zákonem stanovené lhůtě.

Přestože žalobce prokázal, že se v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně a nabytí jeho právní moci nezdržoval na území České republiky, nemůže mít tato skutečnost vliv na platnost doručení ani na nabytí právní moci rozhodnutí, zejména s přihlédnutím k nesplnění povinnosti žalobce dle zákona o pobytu cizinců. Důvody pro to, aby žalobce byl zastupován opatrovníkem, trvaly až do dne 15. 6. 2010, kdy žalobce podal odvolání proti rozhodnutí ze dne 17. 12. 2009. V situaci, kdy je účastníku ustanoven opatrovník, již totiž není povinností správního orgánu průběžně zjišťovat, zda se účastník náhodou neobjevil na adrese svého hlášeného pobytu, a zda by s ním tedy už nebylo možno jednat přímo. Naopak je věci účastníka dát správnímu orgánu o sobě vědět; učiní-li tak, pominou důvody, pro které byl opatrovník ustanoven (§ 32 odst. 8 správního řádu), a správní orgán již bude jednat přímo s ním. Žalobce však svůj první krok v řízení týkajícím se zrušení dlouhodobého pobytu učinil právě až dne 15. 6. 2010; nemůže tedy vytýkat správnímu orgánu, že s ním nejednal již dříve.

Nad rámec zákona bylo žalobci doručeno způsobem umožňujícím dálkový přístup i veřejnou vyhláškou jak oznámení o zahájení správního řízení (zveřejněno ve dnech 18. 11. 2009 – 3. 12. 2010), tak rozhodnutí ve věci (zveřejněno ve dnech 18. 12. 2009 – 2. 1. 2010). Žalobce se tedy mohl s úkony správního orgánu seznámit na internetu, i pokud se zrovna nezdržoval ve svém bydlišti, a mohl na to reagovat; to ale neučinil. Námitka neplatnosti doručení rozhodnutí nemůže žalobci prospět: takovou námitku totiž může s úspěchem vznést jen ten, komu

- mělo být doručováno (tedy ten, s nímž správní orgán po právu v řízení jednal), a současně
- mu bylo doručováno v době, kdy si z vážného důvodu a bez svého zavinění nemohl vyzvednout uloženou písemnost.

Žalobci sice fakticky doručováno bylo (veřejnou vyhláškou a způsobem umožňujícím dálkový přístup), ovšem správně mu doručováno být nemělo (nemuselo): doručováno mělo být jen opatrovníkovi, který byl řádně ustanoven a žalobce v řízení zastupoval (má-li účastník v řízení zástupce, doručují se podle § 34 odst. 2 správního řádu písemnosti pouze zástupci). Nebyla tedy splněna první z uvedených podmínek. Proto není podstatné, kde se žalobce zdržoval v době, kdy správní orgán rozhodl ve věci: v té době už totiž byl zastoupen opatrovníkem.

Správní orgán rovněž nepochybil, když v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že neshledal předpoklady pro zahájení přezkumného řízení, obnovu řízení ani vydání nového rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 3. 2013, čj. 9 As 172/2012-32, uvedl, že se jedná „o pouhou dodatečnou informaci účastníkovi, bez které by rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela obstálo“, jelikož takové rozhodnutí je primárně vystaveno na důvodech svědčících opožděnosti odvolání. Skutečnost, že správní orgán blíže nerozvedl důvody, které jej vedly k závěru, že nejsou dány předpoklady pro postup dle § 92 odst. 1 věty třetí správního řádu, tedy nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Pro úplnost soud dodává, že mu přísluší zabývat se pouze námitkami směřujícími proti závěrům o opožděnosti odvolání, a nikoli věcnými námitkami žalobce proti rozhodnutí orgánu I. stupně.

Jelikož soud neshledal žádnou z žalobcem uplatněných žalobních námitek důvodnou a v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. ledna 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková